

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce **R. S.**, bytem v O. 12, zastoupeného JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem se sídlem v Praze 1, Vodičkova 709/33, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad štolou 936/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 28. 5. 2015, č. j. MV- 49748-12/KM-2015

t a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru, jímž zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení ministerstva vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 13. 2. 2015, č. j. OSZ-148297-6/M-Pa-2015, jímž byla žalobci podle ustanovení § 167 odstavec 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), zastavena s účinností ode dne 28. 2. 2015 výplata výsluhového příspěvku.

Žalobce v podané žalobě namítl, že služební funkcionář odůvodnil rozhodnutí o zastavení výplaty výsluhového příspěvku tím, že usnesením Nejvyššího soudu ze dne 21. 1. 2015, č. j. 7 Tdo 1118/2014 – 54, bylo zrušeno usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2014, sp. zn. 7 To 87/2004, kterým bylo zastaveno trestní stíhání žalobce. Služební funkcionář v rozhodnutí o zastavení výplaty výsluhového příspěvku dále uvedl, že proti žalobci bylo v době skončení služebního poměru vedeno trestní stíhání, které se v důsledku vydání výše citovaného usnesení Nejvyššího soudu dostalo znovu do fáze řízení před soudem,

a proto nejsou splněny podmínky, stanovené v ustanovení § 167 odst. 2 zákona o služebním poměru.

Žalobce v podané žalobě dále namítl, že proti rozhodnutí služebního funkcionáře podal včasné odvolání, v němž uváděl, že výsluhový příspěvek mu byl přiznán pravomocným rozhodnutím a vyplácen za právního stavu předpokládaného ustanovením § 167 odst. 2 zákona o služebním poměru. Právní úprava služebního poměru neobsahuje ustanovení, které by umožňovalo služebnímu funkcionáři zastavit výplatu výsluhového příspěvku již pravomocně přiznaného. Jedinou výjimkou je situace upravená ustanovením § 162 citovaného zákona, která však na nynější situaci žalobce nedopadá. Ustanovení § 167 odst. 2 zákona o služebním poměru se vztahuje výlučně na případy, kdy na výsluhový příspěvek nevznikne nárok z některého z důvodů, uvedených v ustanovení § 157 písm. c/ a d/ téhož zákona, a proto dochází k odložení výplaty výsluhového příspěvku. Upravuje tedy situaci, kdy výsluhový příspěvek nebyl pro nesplnění zákonných podmínek vůbec přiznán.

Žalovaný se v rozhodnutí o odvolání ztotožnil s právním názorem služebního funkcionáře a znovu zopakoval, že důvodem pro rozhodnutí o zastavení výplaty výsluhového příspěvku bylo zrušení usnesení městského soudu, kterým bylo zastaveno trestní stíhání žalobce. Žalovaný není oprávněn posuzovat, zda se žalobce dopustil nebo nedopustil úmyslné trestné činnosti, žalovaný měl za úkol přezkoumat zákonnost postupu služebního funkcionáře a nikoli posuzovat morální nárok na výsluhový příspěvek. Žalobce má za to, že žalovaný nevysvětlil, proč je argumentace žalobce uvedená v odvolání o absenci právního titulu na zastavení výplaty výsluhového příspěvku účelově formalistickým či přepjatě formalistickým postupem. Žalobce má za to, že služební funkcionář nesplnil povinnost stanovenou v ustanovení § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru, nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí a za tím účelem si neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí. Proto žalovaný dospěl k nesprávnému právnímu posouzení věci a zatížil tak své rozhodnutí zásadní právní vadou. Napadené rozhodnutí není v souladu s ustanovením § 181 odst. 2 písm. a/ zákona o služebním poměru, podle něhož musí být v souladu s právními předpisy.

Žalovaný správní úřad ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že shodnou námitku nezákonnosti rozhodnutí o zastavení výplaty výsluhového příspěvku podle ustanovení § 167 odst. 2 zákona o služebním poměru žalobce uplatnil i v odvolacím řízení, přičemž žalovaný tuto námitku vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Výplata výsluhového příspěvku byla žalobci zastavena s odkazem na ustanovení § 157 písm. c/ služebního zákona, podle kterého má bývalý příslušník, který vykonával službu alespoň po dobu patnácti let, nárok na výsluhový příspěvek. To neplatí, jestliže jeho služební poměr skončil propuštěním podle ustanovení § 42 písm. d/ služebního zákona a ke dni skončení služebního poměru je proti němu vedeno trestní řízení pro trestný čin spáchaný úmyslně a následně je na základě jednání, které vedlo k jeho propuštění pro tento trestný čin pravomocně odsouzen.

Žalovaný vyjádřil názor, že uvedená kritéria pro nepřiznání výsluhového příspěvku byla v případě žalobce naplněna a proto správnímu úřadu nezbylo, než jeho dříve přiznanou výplatu zastavit. Doplnil, že zákonodárce nemohl pamatovat na všechny možné situace, které v praxi vzniknou, a proto není v ustanovení § 167 odst. 2 zákona o služebním poměru výslovně uvedeno, že lze zastavit výplatu výsluhového příspěvku i v případě, že již byla dříve přiznána, ale s bývalým příslušníkem bylo až po proběhlém dovolacím trestním řízení vedeno opětovně trestní řízení a následně byl pro trestný čin spáchaný úmyslně odsouzen.

Žalobce využil svého práva a podal k vyjádření žalovaného repliku, v níž namítl, že žalovaný - přestože zákon o služebním poměru poskytuje řešení daného problému - postupoval podle zásady, že je-li to účelné a právní předpis potřebný právní institut neupravuje, je nutno jednat za zákonodárce a potřebný institut vykonstruovat, třeba dokonce s nesmyslným argumentem, že na danou úpravu zákonodárce zapomněl. Žalobce takový postup považuje za nepochybně nepřijatelný. Rozhodnutím ředitele odboru sociálního zabezpečení ministerstva vnitra ze dne 12. 8. 2014 bylo rozhodnuto nejen o výplatě výsluhového příspěvku, ale také o samotném nároku na výsluhový příspěvek. Zastavení výplaty neruší rozhodnutí o přiznání nároku na výplatu výsluhového příspěvku, ani rozhodnutí o přiznání nároku na výsluhový příspěvek. Právní názor žalovaného tak směřuje k trvalému rozporu mezi rozhodnutím jednoho a téhož služebního funkcionáře. Závěrem své repliky žalobce poukázal na to, že na podané žalobě i nadále trvá.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Služební poměr žalobce skončil dne 10. 8. 2011. Rozhodnutím ze dne 12. 8. 2014 byl žalobci počínaje dnem 11. 8. 2011 přiznán výsluhový příspěvek ve výši 8.145,- Kč měsíčně s tím, že podle ustanovení § 159 zákona o služebním poměru byl následně zvýšen o 0,80% s účinností ode dne 1. 1. 2012, o 0,45% s účinností ode dne 1. 1. 2013 a o 0,20% s účinností ode dne 1. 1. 2014 až na celkovou částku 8.265,- Kč měsíčně.

Rozhodnutím ředitele odboru sociálního zabezpečení ministerstva vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 13. 2. 2015 byla žalobci zastavena dnem 28. 2. 2015 výplata výsluhového příspěvku s odůvodněním, že trestní řízení, které bylo proti účastníkovi řízení vedeno v době skončení služebního poměru, a které bylo pravomocně ukončeno zrušeným usnesením Městského soudu v Praze, se podáním dovolání nejvyššího státního zástupce a následně doručením usnesením Nejvyššího soudu ze dne 21. 1. 2015, č. j. 7 Tdo 1118/2014 - 54, znovu dostalo do fáze řízení před Městským soudem v Praze. Nejsou tak splněny podmínky stanovené ustanovením § 167 odst. 2 zákona o služebním poměru pro další výplatu výsluhového příspěvku, a proto byla výplata výsluhového příspěvku žalobci dnem 28. 2. 2015 zastavena. O další výplatě výsluhového příspěvku a nároku na výplatu výsluhového příspěvku za dobu do dne 28. 2. 2015 bude služebním funkcionářem rozhodnuto až po pravomocném ukončení trestního řízení.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zástupce dne 13. 3. 2015 včasné odvolání, v němž stejně jako v podané žalobě namítl, že služební funkcionář nesplnil povinnost stanovenou ustanovením § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru, když nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí a proto dospěl k nesprávnému právnímu posouzení věci, čímž zatížil rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Rozhodnutí služebního funkcionáře není v souladu s právními předpisy, když ustanovení § 167 odst. 2 zákona o služebním poměru se vztahuje výlučně na případy, kdy na výsluhový příspěvek nevznikne nárok z důvodu uvedených v zákoně, a proto dochází k odložení výplaty výsluhového příspěvku. Jedná se tedy o situaci od situace žalobce odlišnou, kdy výsluhový příspěvek nebyl vůbec přiznán pro nesplnění zákonných podmínek.

O podaném odvolání rozhodl ministr vnitra žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 28. 5. 2015, kdy odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení ministerstva vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 13. 2. 2015 potvrdil s odůvodněním, že již samo podání dovolání je úkonem trestního řízení, povolením obnovy se trestní řízení obnovilo a dále pokračuje, proto se zde připomíná dikce ustanovení § 167 odst. 2 zákona o služebním poměru a právní důsledky vzniklého stavu. V době vydání napadeného rozhodnutí bylo v obnoveném odvolacím řízení opětovně zamítnuto odvolání bývalého příslušníka ozbrojeného sboru a usnesením Nejvyššího soudu bylo zrušeno usnesení městského soudu o zastavení trestního stíhání žalobce, takže není pochyb o tom, že v předmětné trestní věci nadále probíhalo, respektive obnovilo se trestní řízení žalobce v trestní věci bývalého příslušníka a dalších obviněných. Následně, již po podání odvolání proti napadenému rozhodnutí, trestní senát Městského soudu v Praze odvolání žalobce podané v trestní věci zamítl a rozsudek soudu prvního stupně potvrdil, čímž se odsouzení žalobce pro úmyslný trestní čin stalo pravomocným. Ministr v rozhodnutí o odvolání dospěl k závěru, že z uvedeného důvodu není možno hodnotit postup ředitele odboru sociálního zabezpečení ministerstva vnitra jako nezákonný, neboť není pochyb o tom, že napadené rozhodnutí o zastavení výplaty výluhového příspěvku bylo vydáno za situace, kdy bývalý příslušník byl pravomocně propuštěn ze služebního poměru. Výsluhové nároky příslušníků v sobě obsahují jednak motivační a stabilizační faktor pro výkon služby příslušníků, jednak vyjadřují, že stát vnímá a bere v úvahu takové skutečnosti, jakými je například fakt, že příslušníci vlivem specifík výkonu služby ztrácejí konkurenceschopnost na trhu práce a je třeba jim kompenzovat výrazná omezení, kterým byli po dobu služby vystaveni v politickém a veřejném životě. Stát také přihlíží k tomu, že příslušníci jsou v případě porušení povinností podrobeni kázeňskému řízení, které pro ně ve vybraných případech může mít i fatální důsledky. Jedná se o výrazná omezení oproti zaměstnancům v pracovním poměru. Výsluhové náležitosti avšak nelze považovat za jakousi formu nárokových dávek příslušníkům, lze se naopak důvodně domnívat, že nelze připustit snahy o účelově formalistický výklad právních předpisů, pokud je právem státu požadovat, aby kompenzace pobírali pouze ti příslušníci, kteří po celou dobu výkonu služby své povinnosti řádně dodržovali a plnili a kteří dodržovali závazek daný služebním slibem. Za této situace považoval ministr za rozhodující, že žalobce je na základě jednání, které vedlo k jeho propuštění ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky pravomocně odsouzen pro trestné činy spáchané úmyslně, současně je propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky a za tohoto stavu nemá podle ustanovení § 157 písm. c/ zákona nárok na výsluhový příspěvek.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před služebními funkcionáři obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení nepožádal výslovně o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i žalovaný svůj souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí, kterým bylo příslušnými služebními funkcionáři pravomocně rozhodnuto o tom, že žalobci byla podle ustanovení § 167 odstavec 2 zákona o služebním poměru zastavena s účinností ode dne 28. 2.

2015 výplata výsluhového příspěvku s odůvodněním, že žalobce byl na základě jednání, které vedlo k jeho propuštění ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky, pravomocně odsouzen pro úmyslně spáchané trestné činy, současně již byl propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky a za tohoto stavu nejsou podle § 157 písm. c/ zákona splněny zákonem stanovené podmínky pro výplatu výsluhového příspěvku.

Podle § 167 odst. 2 zákona o služebním poměru platí: *„Bývalému příslušníkovi, jehož služební poměr skončil propuštěním podle § 42 odst. 1 písm. d) nebo písm. m) a je proti němu vedeno trestní řízení, se odchodné a výsluhový příspěvek vyplatí až po pravomocném skončení tohoto řízení, jestliže nebyl odsouzen pro trestný čin spáchaný úmyslně.“*

Výsluhový příspěvek je výsluhovým nárokem bývalých příslušníků bezpečnostního sboru, jestliže vykonávali službu alespoň po dobu patnácti let a jestliže jejich služební poměr neskončil propuštěním podle jednoho z důvodů, uvedených v § 157 zákona o služebním poměru.

Podle § 157 zákona o služebním poměru *„bývalý příslušník, který vykonával službu alespoň po dobu 15 let, má nárok na výsluhový příspěvek; to neplatí, jestliže jeho služební poměr skončil propuštěním podle § 42 odst. 1*

a) písm. a),

b) písm. c),

c) písm. d) a je následně na základě jednání, které vedlo k jeho propuštění, pravomocně odsouzen pro trestný čin spáchaný úmyslně, nebo

d) písm. m) a je proti němu vedeno trestní řízení pro trestný čin spáchaný úmyslně a následně je za něj pravomocně odsouzen nebo bylo pravomocně rozhodnuto o podmíněném zastavení jeho trestního stíhání nebo bylo pravomocně schváleno narovnání nebo bylo pravomocně rozhodnuto o podmíněném odložení návrhu na potrestání.“

Zákon o služebním poměru tak vylučuje nárok na výsluhový příspěvek v následujících případech: příslušník byl propuštěn podle § 42 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru, neboť byl pravomocně odsouzen pro trestný čin spáchaný úmyslně; byl propuštěn podle § 42 odst. 1 písm. c) téhož zákona, neboť v řízení o úmyslném trestném činu bylo pravomocně rozhodnuto o podmíněném zastavení jeho trestního stíhání, pravomocně schváleno narovnání nebo bylo pravomocně rozhodnuto o podmíněném odložení návrhu na potrestání a jednání, kterým trestný čin spáchal, je v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka; nebo byl propuštěn podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, neboť porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru a následně je na základě jednání, které vedlo k jeho propuštění, pravomocně odsouzen pro trestný čin spáchaný úmyslně.

Na závěr ustanovení § 157 písm. d) zákona o služebním poměru je vyloučen nárok na výsluhový příspěvek v případě příslušníků, proti nimž je vedeno trestní řízení za spáchání úmyslného trestného činu a ukončí služební poměr žádostí o propuštění, až do doby, kdy bude zjištěn výsledek trestního řízení. Ustanovení § 157 písm. d) zákona o služebním poměru se tak odlišuje zejména v tom, že se jedná o případy dobrovolného ukončení služebního poměru na žádost příslušníka. Nárok na výsluhový příspěvek tak nevznikne příslušníkovi, který požádal o propuštění a proti kterému je vedeno trestní řízení pro trestný čin spáchaný úmyslně. V tomto případě se mu však nárok na příspěvek obnoví, jestliže následně není za tento čin pravomocně odsouzen nebo nebylo pravomocně rozhodnuto o podmíněném

zastavení trestního stíhání nebo nebylo pravomocně schváleno narovnání nebo nebylo pravomocně rozhodnuto o podmíněném odložení návrhu na potrestání. (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2015, č. j. 6 As 271/2014 – 41, dostupný na www.nssoud.cz, nebo též TOMEK, P.: Zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů s komentářem, Olomouc, ANAG, 2012).

Komentářová literatura uvádí, že smyslem ustanovení § 157 písm. d) zákona o služebním poměru je „zamezit situaci, aby příslušník, proti němuž je vedeno trestní řízení, mohl na vlastní žádost skončit služební poměr a získat tak nárok na výsluhový příspěvek, který je se skončením podle § 42 odst. 1 písm. m) zákona o služebním poměru jinak spojen.“ Dále uvádí, že „(v)zhledem k výše uvedenému lze za nesouladný s právními předpisy označit názor, že je možné bývalému příslušníkovi, který byl odsouzen za trestný čin spáchaný úmyslně až po skončení služebního poměru, nárok na výsluhový příspěvek odejmout. Pokud by totiž smyslem ustanovení § 157 písm. d) zákona o služebním poměru bylo neposkytnout výsluhový příspěvek bývalému příslušníkovi, proti němuž bylo vedeno trestní řízení až po skončení služebního poměru, musel by zákon zakotvit, že příspěvek nenáleží ani v případech, kdy služební poměr skončil podle jiných ustanovení § 42 zákona o služebním poměru. (...) Je tedy zřejmé, že ustanovení § 157 písm. d) zákona o služebním poměru nelze aplikovat na bývalého příslušníka, proti němuž se do skončení služebního poměru nevedlo trestní řízení.“ (TOMEK, P. Zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů s komentářem. Olomouc: ANAG, 2012).

Problematickou rozhodnutí o nároku na výsluhový příspěvek podle § 157 písm. d) zákona o služebním poměru se zabýval též Ústavní soud, který v nálezu ze dne 4. 11. 2015, zn. IV. ÚS 3027/15, dostupným na www.nalus.cz, dospěl k závěru, že určující pro odklad vydání rozhodnutí o nároku na výsluhový příspěvek je okamžik zahájení úkonů trestního řízení ve smyslu § 12 odstavec 10 ve spojení s § 158 odstavec 3 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu, ve znění pozdějších předpisů.

Městský soud v Praze se zcela ztotožňuje se způsobem, jakým služební funkcionáři obou stupňů interpretovali smysl a účel předmětného ustanovení, tedy že § 157 zákona o služebním poměru jako celek má za cíl zamezit tomu, aby měl nárok na výsluhový příspěvek příslušník, který se dopustil úmyslného trestného činu během trvání služebního poměru a proti kterému bylo či je v době skončení služebního poměru vedeno trestní řízení nebo ve věci již bylo pravomocně rozhodnuto. Žalobce tak nárok na výsluhový příspěvek ztrácí právě v závislosti na výsledku trestního řízení.

V nyní posuzované věci nebylo mezi účastníky řízení sporu o tom, že rozhodnutím ředitele Obvodního ředitelství policie Praha III ve věcech služebního poměru ze dne 2. 8. 2011, č. 769/2011, ve spojení s rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ve věcech služebního poměru ze dne 28. 11. 2011, č. 273/2011, byl žalobce propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky podle § 42 odstavec 1 písm. d) zákona o služebním poměru, přičemž služební poměr žalobce skončil dne 20. 8. 2011.

Dále mezi účastníky řízení nebylo sporu ani o tom, že rozhodnutím ředitele odboru sociálního zabezpečení ministerstva vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 13. 2. 2015 byla žalobci zastavena dnem 28. 2. 2015 výplata výsluhového příspěvku s odůvodněním, že trestní řízení, které bylo proti účastníkovi řízení vedeno v době skončení služebního poměru, a které bylo pravomocně ukončeno zrušeným usnesením Městského soudu v Praze ze dne 26. 3.

2014, sp. zn. 7 To 87/2014, se podáním dovolání nejvyššího státního zástupce a následně doručením usnesením Nejvyššího soudu ze dne 21. 1. 2015, č. j. 7 Tdo 1118/2014 -54, znovu dostalo do fáze řízení před Městským soudem v Praze.

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dále vyplývá, že Městský soud v Praze na základě výše uvedených skutečností v obnoveném odvolacím řízení věc znovu projednal a rozsudkem ze dne 27. 3. 2015, sp. zn. 7 To 87/2014, potvrdil rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 5. 12. 2013, sp. zn. 5 T 89/2012, kterým byl žalobce uznán vinným spácháním přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odstavec 1 a odstavec 3 písm. b/ trestního zákona (ve znění účinném do dne 30. 11. 2011) a odsouzen k úhrnnému peněžitému trestu v rozsahu 300 denních sazeb s výši denní sazby 100,- Kč. Pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, byl žalobci stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání šesti měsíců a současně byl žalobci uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu zaměstnání u bezpečnostních sborů a obecní policie na dobu tří let. Tento trest byl žalobci odvolacím soudem potvrzen a žalobce tak byl dne 27. 3. 2015 pravomocně odsouzen za výše uvedené úmyslné trestné činy.

Městský soud v Praze dospěl po provedeném řízení k závěru, že v případě žalobce nejsou splněny podmínky stanovené ustanovením § 167 odst. 2 zákona o služebním poměru pro další výplatu výsluhového příspěvku, a proto byla výplata výsluhového příspěvku žalobci dnem 28. 2. 2015 oprávněně zastavena, aniž by došlo k porušení právních předpisů či nesprávnému posouzení rozhodné právní otázky. Jak již bylo výše uvedeno, zákon o služebním poměru vylučuje nárok na výplatu výsluhového příspěvku v případě, kdy byl příslušník propuštěn ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru pro takové jednání, které následně vedlo k jeho pravomocnému odsouzení pro trestný čin spáchaný úmyslně.

Soud nesdílí názor žalobce o tom, že výsluhový příspěvek mu byl přiznán pravomocným rozhodnutím a že právní úprava služebního poměru neobsahuje ustanovení, jež by umožňovalo služebnímu funkcionáři zastavit výplatu již pravomocně přiznaného výsluhového příspěvku. Výklad sporného ustanovení § 167 odstavec 2 zákona o služebním poměru, který v podané žalobě nastínil žalobce, by v podstatě vedl k zjevnému popření výše podrobně popsané právní regulace, prakticky by šlo pouze o jakési odložení přiznání výsluhového příspěvku. Takový výklad zcela jistě nebyl záměrem zákonodárce. Výsluhový příspěvek je opakujícím se peněžitým nárokem příslušníka, který řádně plnil povinnosti ze služebního poměru vyplývající, který souvisí se skončením služebního poměru. Jak městský soud správně uvedl, smyslem výsluhového příspěvku je určitá forma kompenzace pro bývalé příslušníky ozbrojených sborů za služby pro stát, vykonávané ve ztížených podmínkách a s určitými osobními mezenými, danými charakterem vykonávané služby (srov. Již výše citovaný nález ÚS ze dne 28. 2. 1996, sp.zn. Pl. ÚS 9/95, publikovaný pod č. 107/1996 Sb. a pod č. N 16/5 ve Sbírce nálezů a rozhodnutí Ústavního soudu č. 107). Správní orgány byly povinny vydat rozhodnutí o zastavení výplaty výsluhového příspěvku z důvodu nesplnění zákonných podmínek pro jeho přiznání.

Ze všech výše uvedených důvodů tedy Městský soud v Praze po posouzení žaloby a podrobení přezkumu veškerých žalobních bodů neshledal žádné důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, protože nezjistil, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem. Na základě toho soud žalobu podle ustanovení § 78 odstavec 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odstavec 1 soudního řádu správního, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odstavec 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. srpna 2016

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu